

Arrest

nr. 210 365 van 28 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Burrë (Albanië) en bezit u de Albanese nationaliteit. U rondde uw middelbare school af en werkte onder meer als ober. In 2014 verhuisde u naar Kamëz en nog eens twee jaar later ging u wonen in Tirana. In juni 2016 vond u werk op de boerderij van de familie K.. Op 30 juli 2016 werd u rond middernacht uit uw bed gelicht en gearresteerd door de Albanese politie. U werd naar het politiecommissariaat in Tirana gebracht en aldaar ondervraagd. U werd beschuldigd van het achterhouden van informatie betreffende de moordpoging van E.K. op G.D., van wie de respectievelijke families onderling in een vete verwickeld zijn. Bij de moordpoging werd niet G.D. maar

een toevallige voorbijganger, de Kosovaar L.D., geraakt en verwond. De politie ondervroeg u van middernacht tot zes uur 's ochtends. Vijf officieren namen samen met u plaats in een verhoorlokaal en zetten u onder druk om bekentenissen af te leggen. U werd hierbij verbaal geïntimideerd en geslagen met een lederen riem. De volgende middag werd u gedwongen om een document te ondertekenen waarin u bekentenissen aflegde met betrekking tot de u ten laste gelegde feiten. Enkele dagen later had u voor het eerst contact met uw advocaat. U vertelde hem over de mishandelingen en over het feit dat u gedwongen werd bekentenissen te ondertekenen. Uw raadsman vond het evenwel niet opportuun om hier gevolg aan te geven. Gedurende zeven maanden verbleef u in de gevangenis totdat u op 23 februari 2017 voorwaardelijk vrijgelaten werd. Als voorwaarde diende u zich tweemaal per maand aan te melden op het politiecommissariaat van Tirana, wat u ook consequent deed. Hier werden u steeds enkele vragen gesteld met betrekking tot uw activiteiten van de voorbije weken.

Na uw vrijlating begonnen uw problemen. Zo ontving u in april 2017 een sms waarin stond dat u voorzichtig moest zijn. Enige tijd later ontving u een dreigbrief waarin u in dezelfde bewoordingen werd geboden om op te letten. Intussen werd in april 2017 een nieuwe procureur aangesteld in het kader van het strafrechtelijk onderzoek naar de moordpoging op G.D. en de verwonding van L.D.. Op 25 april 2017 kreeg u van uw advocaat bericht dat de zaak werd heropend. Op 8 november 2017 werd u uiteindelijk veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van één jaar. U diende evenwel niet opnieuw naar de gevangenis te gaan. De reden hiervoor kent u niet, het was uw advocaat die zich steeds met al de juridische kwesties bezighield. In maart 2018 werd u een derde keer bedreigd. Toen u 's avonds een pakje sigaretten ging kopen werd u staande gehouden door twee personen in een Mercedes. Deze maanden u wederom aan om voorzichtig te zijn. Hierop besloot u om Albanië te verlaten. U trachtte voldoende geld bijeen te zoeken om uw vlucht te financieren en op 25 mei 2018 verliet u Albanië en reisde u per bus naar Selanik (Griekenland) alwaar uw oom verbleef. U woonde en werkte ongeveer één maand in Griekenland om uw reis naar West-Europa te bekostigen. Na een week in Duitsland te hebben verbleven kwam u op 18 juli 2018 aan in België. Op 19 juli 2018 werd u gearresteerd te Zeebrugge met twee van uw landgenoten omdat jullie van plan waren op illegale wijze naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. Op 20 juli 2018 kreeg u van de Dienst Vreemdelingenzaken het bevel om het grondgebied te verlaten, alsook een inreisverbod van drie jaar. Tot de uitvoering van uw uitdrijving werd u overgeplaatst naar het transitcentrum 'Caricole'. Op 26 juli 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U vreest in geval van terugkeer naar Albanië dat G.D. en L.D. – het respectievelijke doelwit en slachtoffer van de door E.K. gepleegde moordpoging – zich op u zouden wreken gezien uw naam veelvuldig in de Albanese media is verschenen.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: uw paspoort; uw rijbewijs; het proces-verbaal, d.d. 31 juli 2018, waarin u bekentenissen aflegde met betrekking tot de u ten laste gelegde feiten; het bevel van het Albanese openbaar ministerie om u voorwaardelijk in vrijheid te stellen, d.d. 23 februari 2017; het vonnis in eerste aanleg waarin u veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van één jaar, d.d. 8 november 2017; allerhande bijkomende juridische documenten met betrekking tot uw arrestatie, uw detentie en de rechtsgang.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 17 december 2017 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een geponde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker om internationale bescherming terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Zo blijkt uit uw paspoort dat u in december 2017 reeds enkele dagen in Griekenland en later die maand ook twee dagen in Zweden verbleef, van 12 tot 14 december 2017. Hoewel u naar Zweden reisde om bescherming te zoeken tegen uw vervolgers in uw land van herkomst, diende u er evenwel geen verzoek om internationale bescherming in (CGVS 1, p. 16). Deze vaststelling ondermijnt de ernst van uw beweerde vrees ten zeerste. Als rechtvaardiging hiervoor stelde u dat u geen documenten bij u had, dat er geen tolk aanwezig was en dat men u meteen terugstuurde (CGVS 1, p. 16), een uitleg die weinig steek houdt. Gesteld dat u aldaar daadwerkelijk kenbaar maakte om om internationale bescherming te willen verzoeken, is het allerminst aannemelijk dat de Zweedse autoriteiten, gelet op het feit dat Zweden de Vluchtelingenconventie ondertekende, u zonder meer terug zouden sturen naar Albanië. Hieruit kan enkel besloten worden dat u, hoewel u stelde uit vrees voor uw vervolgers Albanië verlaten te hebben, **op vrijwillige basis terugkeerde naar uw land van herkomst**, hetgeen wederom uw beweerde vrees ernstig op de helling zet. Voorts, hoewel u in maart 2018 een laatste keer werd bedreigd, gaf u aan pas op 25 mei 2018 Albanië definitief verlaten te hebben, i.e. meer dan twee maanden later. Als rechtvaardiging gaf u aan dat u eerst geld moest vinden om uw reis te bekostigen (CGVS 1, p. 14). Echter, gelet op uw eerdere verklaringen dat u in maart en april 2018 als ober werkte, dat uw moeder werk had, dat uw broer in het Verenigd Koninkrijk woonde en werkte, dat uw oom in Griekenland werk had en dat u in die periode wel de financiële mogelijkheden had om op café te gaan, snijdt uw uitleg geen hout. Bovendien dient opgemerkt dat u verklaarde dat u in deze periode in Tirana thuis moest blijven en voorzichtig moest zijn omwille van de bedreigingen (CGVS 1, p. 7). U begaf zich echter na de bedreigingen nog wel vaak in het openbaar. U hebt immers gewerkt in maart en april 2018 als ober (CGVS 1, p. 4) en ging nog op café na de bedreigingen (CGVS 1, p. 8-10, 15). Uw zelfverklaarde voorzichtige levenswijze is dan ook niet aannemelijk. Daarnaast dient ook benadrukt dat u nadat u op 25 mei 2018 Albanië verliet en alvorens u in België arriveerde, nog **een week verbleef in Duitsland** (CGVS 1, p. 15). Ook hier liet u na om te verzoeken om internationale bescherming. U verklaarde uw nalatige attitude door te stellen dat u in Engeland een verzoek om internationale bescherming wilde indienen (CGVS 1, p. 16), een houding die wederom ingaat tot hetgeen redelijkerwijs kan en mag verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming. Ook **in België verklaarde u zich slechts vluchteling nadat de federale politie u arresteerde** bij uw poging om op illegale wijze Groot-Brittannië te bereiken. Hierbij kan overigens ook aangestipt worden dat uit het rapport van de federale politie - naar aanleiding van uw arrestatie op 19 juli 2018 te Zeebrugge - blijkt dat u naar Engeland wou, en niet omwille van een vrees voor vervolging, maar om er te gaan werken. **U maakte op geen enkele melding van de bedreigingen of problemen die u in Albanië had.** Bovenstaande ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid en doet op voorhand reeds op fundamentele wijze afbreuk aan uw beweringen.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt overigens nog verder ondermijnd door een opvallende tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal. U stelde immers dat u geen enkele band heeft met de familie K., u verklaarde enkel dat u in dienst was als werknemer bij de familie K. (CGVS 1, p. 3,5,11-12 en 14). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat u in de Albanese pers omschreven wordt als een neef van de K.'s. U ontkende dit evenwel (CGVS 1, p. 11). U bracht evenmin bewijzen aan waaruit het tegendeel moet blijken. U kon enkel weergeven dat de politieofficier die u verhoorde zelf zou hebben besloten dat u een familiale band had met de K.'s. Welk motief deze beambte daar precies toe zou hebben is u evenwel niet bekend (CGVS 1, p. 11 en 12). Ook deze bevreedende vaststelling doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Voorts kan vastgesteld worden dat er aan uw verklaringen dat u na uw vrijlating op 23 februari 2017 op regelmatige basis bedreigd werd, geen enkel geloof gehecht kan worden. Zo dient vooreerst opgemerkt dat er een aantal tegenstrijdigheden opduiken in uw opeenvolgende verklaringen. U verklaarde op de DVZ namelijk dat u in Albanië op verschillende manieren werd bedreigd: per telefoon, met dreigbrieven en ook fysiek op straat (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Ten aanzien van het Commissariaat-generaal gaf u enkel aan dat het om één enkele dreigbrief ging en dat u op straat slechts eenmaal verbaal werd bedreigd. Daarnaast dient opgemerkt dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud vier verschillende bedreigingen aanhaalde: één sms, één telefoongesprek, één dreigbrief en eenmaal op straat (CGVS 1, p. 7 – 10). Tijdens het tweede onderhoud kon u zich er slechts drie

herinneren: één sms, één dreigbrief en eenmaal op straat. Op andere manieren werd u niet bedreigd en over het telefoongesprek rept u met geen woord (CGVS 2, p. 13 en 14). Bovendien situeerde u de start van de bedreigingen verschillend. Daar waar u aanvankelijk stelde dat dit bijna onmiddellijk gebeurde na uw vrijlating op 23 februari 2017 en dit later concretiseerde naar maart 2017 (CGVS 1, p. 7), gaf u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aan dat u in april 2017 een eerste keer werd bedreigd (CGVS 2, p. 14). Bovendien is het ook hoogst merkwaardig dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud de eerste twee bedreigingen – per sms en telefonisch, die u beide ontving in maart of april 2017 (CGVS 1, p. 8) – situeerde in Kamëz (CGVS 1, p. 7 en 10). Nochtans had u eerder reeds verklaard sinds 2016 in Tirana gewoond te hebben (Verklaring DVZ, vraag 10; CGVS 1, p. 3). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de kern van uw asielaanvraag ondermijnen uw geloofwaardigheid ten zeerste.

Daarnaast verklaarde u dat u zich van alle bewijsmateriaal ontdaan had: u stelde de sms verwijderd en de dreigbrief in stukken verscheurd te hebben (CGVS 1, p. 8-10). U deed dit omdat u geen vertrouwen meer had in anderen, niet in de politie en zelfs niet in uw familieleden (CGVS 1 p.8-10). Deze redenering houdt evenmin stand. De brief en het sms'je vormen immers essentiële bewijsstukken in uw vervolgingsverhaal. Het betreft het enige bewijsmateriaal om de bedreiging van de tegenpartij gericht aan uw persoon aan te tonen. Door ze te vernietigen bent u deze voorgoed kwijt, terwijl deze bewijzen u misschien nog wel goed van pas konden komen. Ook u moet dit hebben ingezien, wetende dat u onschuldig gearresteerd was en uw zaak nog lopende was. Dat u deze stukken vernietigde zonder meer en zonder enige stappen te nemen om deze bedreigingen aan te kaarten of de bewijzen veilig te stellen, is weinig doordacht en niet geloofwaardig. Bovendien is het ook niet aannemelijk dat u deze bedreigingen niet kenbaar maakte aan uw advocaat of uw naaste familie (CGVS 1, p. 13). U stelde in dit verband dat het slechts om details ging, dat u uzelf kent en weet dat u onschuldig bent (CGVS 1, p. 13). Gelet op uw vrees dat de tegenpartij wraak zal plegen, houdt deze uitleg geen steek.

Voorts is het hoogst bevreemdend dat u geen idee heeft waarom de tegenpartij u zou bedreigen of met welke reden ze dit zou doen (CGVS 1, p. 12). Uw verklaring dat het er zo aan toegaat in Albanië (CGVS 1, p. 8-10) kan niet ernstig genomen worden. Dat men u op verschillende gelegenheden – drie dan wel vier – identiek dezelfde boodschap geeft, namelijk dat u voorzichtig moet zijn wat u vertelt, maar dat men u vervolgens volledig in het ongewisse laat over wat u niet mag vertellen of voor wie of wat u precies voorzichtig moet zijn, is niet aannemelijk.

Tot slot is het, hoewel u verklaarde G.D. en L.D. te vrezen, ook niet aannemelijk dat uw bedreigers u onbekend zijn (CGVS 1, p. 8-10; CGVS 2, p. 14), dat u zich ook niet verder informeerde in dit verband en dat het u an sich ook niet interesseerde (CGVS 2, p. 14 - 15). Over G.D. kon u slechts vertellen dat u gehoord had dat hij een aanslag had gepleegd tegen de familie K., waarbij hij één van de K.'s vermoordde en de ander verlamd achterliet. Andere informatie betreffende G.D. en zijn familie is u volledig vreemd (CGVS 2, p. 14). Ook betreffende L.D. is uw kennis miniem. U wist slechts dat L.D. een Kosovaar is. Andere informatie kon u niet weergeven (CGVS 2, p. 14 en 15). Dat het u aan dergelijke informatie ontbeert, hoewel u beide families als de kern van uw vrees aanwijst, dat u zich daarnaast niet nader informeerde of enige interesse toonde in de door u aangewezen tegenpartij, is wederom een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar asielaanvraag, *quod non in casu*.

Gelet op bovenstaande kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweringen in Albanië verschillende keren bedreigd te zijn geweest en uw land van herkomst verlaten te hebben uit vrees dat de verschillende tegenpartijen zich op u zouden wreken.

Daarnaast haalde u aan dat u in de eerste uren na uw arrestatie op 30 juli 2016 tijdens uw ondervraging onder druk werd gezet en fysiek werd mishandeld door de Albanese politie. Uiteindelijk diende u onder dwang een document te ondertekenen waarin u bekentenissen aflegde met betrekking tot de u ten laste gelegde feiten. Ook aan deze bewering kan nauwelijks geloof gehecht worden.

Zo verklaarde u dat u de documenten die u diende te ondertekenen na uw ondervraging in de nacht van 30 op 31 juli 2016, neerlegde ter staving van uw beweringen (CGVS 2, p. 6-7). Uit deze documenten zou moeten blijken dat u bekentenissen aflegde ten aanzien van de Albanese autoriteiten betreffende

de u ten laste gelegde feiten. Echter, in deze documenten wordt evenwel niet verwezen naar bekentenissen. Er wordt enkel gerefereerd naar uw verklaringen dat u niets verteld heeft over het gebruik van uw voertuig door de burger E.K., die van het misdrijf verdacht wordt. Verder staat er met betrekking tot de gebeurtenissen inhoudelijk niets vermeld. **Van enige bekentenissen is dan ook geenszins sprake.** Het feit dat uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u geen bekentenissen aflegde ondermijnt dan ook volledig uw bewering dat u onder dwang tot bekentenissen werd gedwongen (CGVS 2, p. 6-7).

Voorts zijn er een aantal tegenstrijdigheden en bevreemdende elementen op te merken in uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de door u ondergane mishandelingen. Zo had u het tijdens het eerste persoonlijk onderhoud over zes of zeven officieren die u ondervroegen en mishandelden (CGVS 1, p. 11 en 12). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gaf u evenwel aan dat het om vijf officieren ging. Meer zelfs, u kon weergeven dat één van hen tegenover u zat en dat u geflankeerd werd door telkens twee andere officieren (CGVS 2, p. 6, 7 en 9). Dat u aanvankelijk vaag blijft over uw ondervragers maar later wel in detail hierover kan vertellen, komt bevreemdend over. U bent vervolgens ook tegenstrijdig met betrekking tot de manier waarop u door hen werd mishandeld. Zo gaf u aanvankelijk aan dat u geslagen werd en dat er water op u werd gegooid (CGVS 1, p. 12). Later stelde u dan weer dan u met een riem werd geslagen en dat er bedreigd werd met een ijzeren staaf. Nergens heeft u het over het feit dat er water over u werd gegooid, u stelde zelfs dat u enkel met de leren riem geslagen werd, andere attributen werden er niet gebruikt en evenmin werd u op andere manieren mishandeld (CGVS 2, p. 10). Tot slot is het ook bevreemdend dat u geen bewijsmateriaal van de door u ondergane mishandelingen kon neerleggen (CGVS 2, p. 10). Nochtans hield u er wel littekens aan over (CGVS 2, p. 8). Voorgaande merkwaardige en tegenstrijdige elementen doen afbreuk aan de waarachtigheid van de door u beweerde en ondergane mishandelingen na uw arrestatie op 30 juli 2016.

Daarnaast is het ook allerm minst aannemelijk dat uw twee advocaten, met wie u sprak over de mishandelingen en uw ondertekende betekenis onder dwang, geen stappen ondernemen om deze kenbaar te maken aan de Albanese autoriteiten of aan de Albanese pers (CGVS 2, p. 8 en 9). U stelde immers zelf dat het dossier in het kader waarvan u gearresteerd werd gekend was in heel Albanië en ruim aan bod kwam in de pers (CGVS 2, p. 8). **Dat deze zaak enerzijds zeer gemediatiseerd was maar dat u advocaten hiervan geen gebruik maken om het onrechtmatige optreden van de autoriteiten aan te kaarten is niet geloofwaardig.** U stelde voorts dat u verschillende brieven heeft geschreven naar de Albanese autoriteiten om uw situatie aan te kaarten. In zoverre aan het bestaan ervan geloof gehecht kan worden – gelet op de vaststelling dat u, hoewel u hier meermaals naar werd gevraagd, deze niet neerlegde ter ondersteuning van uw beweringen – is het zeer merkwaardig dat u slechts aan hen schreef dat u zeven maanden lang onschuldig in de gevangenis verbleef (CGVS 1, p. 4 en 14; CGVS 2, p. 12 en 13). U maakte evenwel niet kenbaar dat u mishandeld werd en dat u onder druk tot bekentenissen werd gedwongen. Dat u ook deze brief niet gebruikt om de onrechtmatige behandeling van uw persoon door de Albanese autoriteiten aan te kaarten is wederom weinig aannemelijk.

De geloofwaardigheid van uw ondergane mishandelingen van de agenten wordt verder ondermijnd doordat u noch uw raadsman de ondergane mishandelingen kenbaar maakten aan de (hogere) Albanese autoriteiten (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 12 en 13). Evenmin brachten jullie dit aan tijdens de gerechtelijke procedure die van start ging na uw arrestatie (CGVS 2, p. 8 en 9). Gevraagd naar de reden waarom jullie geen stappen ondernamen om deze onrechtmatig verkregen bekentenis aan te kaarten, stelde u dit niet te weten (CGVS 2, p. 8 en 9). Nochtans blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve

kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er besloten worden dat er nauwelijks geloof gehecht kan worden aan uw beweringen mishandeld te zijn geweest en onder druk te zijn gezet om bekentenissen af te leggen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw paspoort en rijbewijs tonen uw identiteit aan, maar hebben geen verdere bewijskracht inzake uw asielmotieven. De processen-verbaal die u ondertekende na uw arrestatie, d.d. 31 juli 2016, werden hierboven reeds besproken. Hieruit blijkt geenszins dat u onder dwang tot bekentenissen overging, integendeel. Alle overige door u neergelegde documenten handelen over de gerechtelijke procedure na deze arrestatie maar kunnen evenmin voorgaande ombuigen. Dat u werd aangehouden, veroordeeld, en vrijgelaten wordt niet betwijfeld, maar deze documenten spreken zich niet uit over de door u beweerde mishandelingen, gedwongen bekentenissen en bedreigingen.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 17 september 2018 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker merkt op dat hij in Zweden werd opgepakt en “zonder pardon het land uitgezet”. Hij geeft aan dat hij er de kans niet kreeg een asielaanvraag in te dienen. Verzoeker benadrukt dat hij niet vrijwillig terugkeerde naar Albanië, maar het land werd uitgezet.

Verder legt hij uit dat hij, eens terug in Albanië, het land niet zomaar kon verlaten en eerst financiële middelen bijeen moest sparen. Hij stelt dat hij in Albanië werkte om geld bijeen te sparen.

Verzoeker stelt voorts dat hij in België inderdaad asiel aanvraag in het gesloten centrum, maar dat hij eigenlijk de bedoeling had in Groot-Brittannië asiel aan te vragen, gezien hij er veel familie en vrienden heeft wonen. Hij legt uit dat hij, toen hij werd opgepakt en opgesloten met het oog op repatriëring, niet anders kon dan een verzoek om internationale bescherming doen.

Wat betreft de informatie waaruit zou blijken dat verzoeker familie zou zijn van K., geeft verzoeker aan niet te weten van waar verweerder dat haalt. Hij benadrukt de volledige waarheid te hebben verteld.

Verzoeker wijst erop dat zijn identiteit, nationaliteit, veroordeling en hetgeen hem overkomen is, niet in twijfel wordt getrokken. Verzoeker haalt aan dat hij hiervan “tal van bewijzen” voorlegde. Hij stelt niet te weten waarom hij “nog steeds bedreigd wordt in Albanië, toch is het zo dat zij verschillende malen, per telefoon, per sms, in persoon bedreigd werd. Zij kon daarom niet anders dan haar land te verlaten.”.

Verzoeker stelt dat verweerder niet ernstig is in zijn kritiek: “Zij haalt bijvoorbeeld aan dat verzoekende partij bij het ene gehoor zou gezegd hebben dat zij telefonisch bedreigd werd, en bij de andere niet, of dat zij tijdens de ene gehoor melding maakte van een 7tal officieren die haar mishandelden en bij het tweede gehoor sprak over 5tal mensen. Verwerende partij mist elke vorm van inlevingsvermogen. Zij focust zich op details en verliest het geheel van het relaas volledig uit het oog.”.

Waar verweerder stelde dat de Albanese overheid bijzonder veel inspanningen zou hebben gedaan om de diensten te professionaliseren, betoogt verzoeker dat dit misschien in theorie het geval is, maar dat de praktijk een heel ander verhaal vertelt. Verzoeker haalt aan dat hij “werd opgepakt en maandenlang mishandeld door dezelfde “geprofessionaliseerde diensten”...”.

Verzoeker voert aan dat corruptie nog steeds een groot probleem vormt in Albanië en dat dit een van de voornaamste redenen vormt waarom Albanië niet toegelaten wordt tot de Europese Unie (https://en.wikipedia.org/wiki/Corruption_in_Albania; <http://www.hln.be/hin/nl/960/Buitenland/article/detail/2552843/2015/12/10/Belgisch-gerecht-bewijst-corruptie-van-Albanese-douane-en-dat-komt-erg-ongelegen.dhtml>).

Het verzoekschrift voert aan dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt en dat verweerder tevens de materiële motiveringsplicht schendt.

Verzoeker betoogt dat de negatieve beslissing van verweerder gebaseerd is op het feit dat verweerder meent dat verzoeker beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten, wat niet het geval is. Verzoeker vraagt dan ook de bescherming van de Belgische autoriteiten, hij vreest voor zijn leven en het leven van zijn gezin in Albanië.

In hoofdorde vraagt verzoeker om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Het huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van kennelijk ongegrond verzoek, genomen op 6 september 2018 in toepassing van 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal was van oordeel dat verzoeker geen substantiële redenen had opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.3.2. Vooreerst kan samen met het CGVS worden vastgesteld dat verzoeker in december 2017 enkele dagen in Griekenland, alsook twee dagen in Zweden (zie paspoort verzoeker), verbleef, doch naliert een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Nochtans verklaarde verzoeker dat hij naar Zweden reisde om bescherming te zoeken tegen zijn vermeende vervolgers in Albanië (notities persoonlijk onderhoud van 20 augustus 2018 (hierna: notities 1), p. 16). De vaststelling dat verzoeker noch in Griekenland, noch in Zweden een verzoek om internationale bescherming deed, houdt een indicatie in dat verzoeker geen nood had aan internationale bescherming. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker in Zweden de kans niet kreeg een asielaanvraag in te dienen en "*zonder pardon het land werd uitgezet*", betreft dit een blote bewering die verzoeker met geen enkel objectief element aantoont. Bovendien verbleef verzoeker twee dagen in Zweden, zodat niet kan worden ingezien dat hij op geen enkel moment de mogelijkheid had om kenbaar te maken dat hij om internationale bescherming wilde verzoeken. Dit klemt te meer nu verzoeker beweert dat hij het land werd uitgezet, wat een contact met de Zweedse migratiediensten impliceert. Verzoeker legt echter geen enkel begin van bewijs neer aangaande zijn voorgehouden gedwongen repatriëring uit Zweden. Verzoekers losse beweringen aangaande zijn verblijf en gedwongen vertrek uit Zweden komen op alle punten ongeloofwaardig voor. Uit voorgaande kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker op vrijwillige basis terugkeerde naar zijn land van herkomst, wat zijn beweerde vrees voor vervolging in Albanië ondermijnt.

Verder stelde verzoeker dat, hoewel hij op 13 maart 2018 voor het laatst werd bedreigd (notities 1, p. 7), pas meer dan twee maanden erna, op 25 mei 2018, Albanië definitief verliet (notities 1, p. 14). Verzoeker betoogde tijdens zijn persoonlijk onderhoud, alsook in zijn verzoekschrift dat hij financiële middelen diende bijeen te sparen voor hij het land kon verlaten wat niet kan aangenomen worden. Immers uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat verzoekers moeder werk had (notities 1, p. 7, p. 14), dat zijn zus studeerde (notities 1, p. 14), dat zijn broer in het Verenigd Koninkrijk woonde (verklaring DVZ, punt 17), dat zijn oom in Griekenland werk had (notities 1, p. 14-15) en dat verzoeker wel de financiële mogelijkheden had om op café te gaan (notities 1, p. 15). Verzoeker was dus niet gehaast om opnieuw te vertrekken. Waar verzoeker verklaarde dat hij in deze periode in Tirana thuis moest blijven en voorzichtig moest zijn omwille van de bedreigingen (notities 1, p. 7), is hij strijdig met zijn handelwijze waaruit blijkt dat hij zich na de bedreigingen in het openbaar begaf, in maart en april 2018 zelfs als ober werkte (notities 1, p. 4) en ook op café ging (notities 1, p. 15). Dergelijke vaststellingen ondergraven verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging in zijn land van herkomst.

Daarnaast verliet verzoeker Albanië opnieuw op 25 mei 2018, waarna hij een week in Duitsland verbleef voor zijn komst naar België (notities 1, p. 15). Opnieuw liet verzoeker na een verzoek om internationale bescherming te doen, zonder hiervoor een verklaring te hebben. Waar verzoeker stelde dat hij in Engeland een verzoek om internationale bescherming wilde indienen (notities 1, p. 16), kan dit

verzoekers nalatige houding niet verschonen. Ook in België verklaarde verzoeker zich slechts vluchteling nadat de federale politie hem arresteerde op 19 juli 2018 bij zijn poging om op illegale wijze het Verenigd Koninkrijk te bereiken. Bovendien blijkt uit het politierapport dat verzoeker naar Engeland wilde om er te gaan werken (zie administratief rapport politie in administratief dossier), en dus niet uit vrees voor vervolging of om asiel aan te vragen. Voorgaande vaststellingen doen geheel afbreuk aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming. Uit verzoekers verklaringen kan enkel blijken dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil migreren bij zijn broer.

2.3.3. Voorts dient opgemerkt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat hij geen enkele band heeft met de familie K. en dat hij enkel in dienst was als werknemer bij deze familie (notities 1, p. 3, p. 5, p. 11), wat strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Uit een krantenartikel van Top Channel blijkt immers dat verzoeker de neef van E.K. is (artikel Top Channel *“Prosecutors’ dilemma after assassination attempt in Vaqarr prison”* van 1 augustus 2016), wat verzoeker echter ontkende (notities 1, p. 11). Verzoeker bracht geen enkel bewijs aan waaruit het tegendeel zou kunnen blijken, doch stelde louter dat de politieofficier die hem verhoorde zelf – om een voor verzoeker onbekende reden – zou hebben besloten dat hij een familiale band had met de familie K. (notities 1, p. 11, p. 12). Dergelijke tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid.

2.3.4. Evenmin hecht de Raad geloof aan de vermeende bedreigingen aan het adres van verzoeker, nu (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de start van de bedreigingen, het aantal bedreigingen en de manier waarop – per sms, brief, telefoon, dan wel fysiek – deze geuit werden (vragenlijst CGVS, punt 3.5; notities 1, p. 7-10; notities persoonlijk onderhoud van 30 augustus 2018 (hierna: notities 2), p. 13-14). Bovendien situeerde verzoeker de eerste twee bedreigingen in maart of april 2017 in Kamëz (notities 1, p. 7, p. 8, p. 10), terwijl verzoeker sinds 2016 in Tirana woonde (verklaring DVZ, punt 10); (ii) niet aannemelijk is dat verzoeker zich van alle bewijsmateriaal zou ontdaan hebben, terwijl de brief en sms’jes net essentiële bewijsstukken in zijn vervolgingsverhaal uitmaakten; (iii) verzoeker geen idee heeft waarom de tegenpartij hem zou bedreigen en hij louter de boodschap zou ontvangen hebben *“voorzichtig”* te zijn (notities 1, p. 12); (iv) niet aannemelijk is dat verzoekers bedreigers onbekend zijn en dat hij zich hier niet over trachtte te informeren (notities 1, p. 8-10; notities 2, p. 14).

2.3.5. De Raad kan evenmin geloof hechten aan verzoekers bewering dat hij na zijn arrestatie op 30 juli 2016 door de Albanese politie onder dwang werd gezet en fysiek werd mishandeld om een document te ondertekenen waarin hij bekentenissen aflegde aangaande de hem ten laste gelegde feiten. Zo wordt in de door verzoeker voorgelegde documenten, die verzoeker beweerdelijk diende te ondertekenen na zijn ondervraging in de nacht van 30 op 31 juli 2016 (notities 2, p. 6-7), niet verwezen naar enige bekentenis, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhield. Deze documenten vermelden louter dat verzoeker niets gezegd heeft over het gebruik van zijn voertuig door E.K., die van het misdrijf verdacht wordt. De vaststelling dat uit de door verzoeker neergelegde documenten blijkt dat hij geen bekentenissen aflegde ondermijnt dan ook volledig zijn bewering dat hij onder dwang tot bekentenissen werd gedwongen.

2.3.6. De door verzoeker voorgehouden ondergane mishandelingen worden verder ondergraven, nu (i) verzoeker wijzigende verklaringen aflegde over de officieren die hem ondervroegen en mishandelden (zes of zeven officieren, notities 1, p. 11, p. 12; vijf officieren, notities 2, p. 6, p. 7, p. 9) en naarmate de procedure vorderde zijn relaas steeds verder opbouwde; (ii) verzoeker aanvankelijk stelde dat hij geslagen werd en dat men water op hem gooide (notities 1, p. 12), om vervolgens te stellen dat hij met een riem geslagen werd en dat geen andere attributen, noch andere manieren werden aangewend (notities 2, p. 10); (iii) verzoeker geen enkel begin van bewijs van de beweerde ondergane mishandelingen kon voorleggen (notities 2, p. 10), terwijl hij volgens zijn eigen verklaringen wel littekens had (notities 2, p. 8); (iv) niet aannemelijk is dat zijn twee advocaten, met wie verzoeker de mishandelingen en bekentenissen onder dwang besprak, geen stappen ondernomen hebben om deze kenbaar te maken aan de Albanese autoriteiten of aan de Albanese pers (notities 2, p. 8, p. 9). Dit klemt te meer nu verzoekers zaak zeer gemediatiseerd was; (v) niet kan worden ingezien dat verzoeker verschillende brieven zou hebben geschreven aan de Albanese autoriteiten, die hij overigens niet neerlegde, waarin hij wel aanklaarde dat hij onschuldig in de gevangenis zat, maar niets vermeldde over de voorgehouden mishandelingen (notities 1, p. 13-14). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud ontkende verzoeker zelfs brieven te hebben geschreven (notities 2, p. 12, p. 13).

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat corruptie nog steeds een zeer groot probleem is in Albanië en hierbij verwijst naar de Wikipediapagina *“Corruption in Albania”* en een artikel van het

Laatste Nieuws *“Belgisch gerecht bewijst corruptie van Albanese douane en dat komt erg ongelegen”* van 10 december 2015, merkt de Raad op dat dit niet kan verschonen dat verzoekers advocaten de ondergane mishandeling en onrechtmatig verkregen bekentenissen, indien waarachtig, niet zouden kenbaar hebben gemaakt aan de Albanese autoriteiten, noch zouden hebben aangebracht in de gerechtelijke procedure volgend op verzoekers arrestatie (notities 1, p. 13; notities 2, p. 8-9, p. 12-13). Hoewel uit de informatie die verzoeker aanbrengt, alsook uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat corruptie nog steeds aanwezig is in Albanië, blijkt uit de COI Focus *“Albanië: Algemene situatie”* van 27 juni 2018 – toegevoegd aan het administratief dossier – dat in Albanië maatregelen werden en worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Bovendien stond Albanië in 2017 op plaats 91 van de 180 landen op de Corruption Perception Index van Transparency International (Wikipediapagina *“Corruption in Albania”*), zodat vooruitgang ten opzichte van 2012, wanneer Albanië nog op plaats 113 stond, kan worden vastgesteld. De Commissaris-generaal motiveerde in de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe.”* De Raad concludeert samen met het CGVS dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoeker zich niet tot de autoriteiten wendde om de door hem voorgehouden ondergane mishandelingen aan te kaarten, bevestigt slechts dat zijn verklaringen hieromtrent niet waarachtig zijn.

2.3.8. Aldus hecht de Raad geen geloof aan de door verzoeker beweerde mishandelingen, de bekentenissen en de bedreigingen aan zijn adres.

2.3.9. De door hem voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet doen ombuigen. Verzoekers paspoort en rijbewijs tonen zijn identiteit aan, welke niet betwist wordt. Uit de processen-verbaal die verzoeker ondertekende na zijn arrestatie, op 31 juli 2016, blijkt geenszins dat hij onder dwang tot bekentenissen overging, wat hierboven reeds besproken werd. Alle overige documenten handelen over de gerechtelijke procedure na deze arrestatie, wat evenmin voorgaande in een ander daglicht kan stellen. Immers, er wordt niet betwist dat verzoeker werd aangehouden, veroordeeld en vrijgelaten, zoals blijkt uit deze documenten. Deze stukken vermelden echter niets aangaande de door verzoeker beweerde mishandelingen, gedwongen bekentenissen en bedreigingen.

2.3.10. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het maken van verwijten naar het CGVS, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren. De Raad wenst er tevens op te wijzen dat verzoeker betrokken was bij een moordpoging waarvoor hij veroordeeld werd en een straf uitzat in Albanië. Verzoekers bewering dat dit opgezet was door de politie, kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK